

Příběhy našich sousedů

Vlasta Zezulová

**Ten, kdo šel rovně, vždycky došel tam, kam
potřeboval.**

(scénář k rozhlasové reportáži)

Zpracovali: Markéta Křížová, Martina Němcová, Anna Novická, Pavel Huk, Richard Jahelka
ze ZŠ a MŠ Nad Plovárnou, Jihlava pod vedením Mgr. Jitky Korbelové.

Paní Vlasta Zezulová se narodila roku 1931 a zažila tedy 2. světovou válku. Popsala nám, jak drsné období to bylo.

Přestože byla doba zlá, má na ní paní Zezulová i hezké vzpomínky, třeba tuto z dětství, když přejížděli přes hranice.

(1. zvuková nahrávka **Pes**) 3.03 - 3.27

„ Měli jsme psa, ten byl se mnou stejně starej a rodiče mi říkali: „ Ať neštěká nebo oni nám ho zastřelej.“ a já jsem pořád držela psa, jmenoval se Valdík a říkám mu : „ Valdo, ticho, nebo oni by tě zabili a mě taky.“ Ale dopadlo to dobře, přejeli i s Valdíkem.

Museli odjet, a když se zabydleli ve Slavonicích, v tu dobu už tam byli Němci. Viděla živě Hitlera. Ten tam projížděl s armádou, toho mám v hlavě pořád.“

V dětství se častokrát museli stěhovat. Už od malička chtěla pracovat s dětmi, a tak když dostudovala vychovatelství v Jihlavě, začala pracovat ve školkách. Dobrovolně se účastnila pionýrských akcí a v té době potkala i svého budoucího manžela, Františka Zezulu.

(2. zvuková nahrávka **Manžel**) 26.06 – 26.43

„ Byl hrozně hodný a měla jsem ho moc ráda. Bohužel měl jeden strašný nešvar, kouřil. ”

Vzali se, zabydleli v Lounech a měli první dceru Haničku. Ta upadla v 18 měsících do bezvědomí. Když našli doktora, řekl jim, že Hanička prodělala ranou mozkovou obrnu.

(3. zvuková nahrávka **Dcerka**) 10.10 – 10.36

„Kdybyste *nebyla v té době těhotná, tak byste docela určitě zemřela. Ten bacil hledal nejmladší mozkovou tkáň, a tak se usadil na plodu.*“ řekl manželům Zezulovým pan docent. Paní Zezulová vlastně Haničce vděčí za svůj život.

Poté se přestěhovali do Jihlavy a narodily se jim další dvě dcery Jitka a Věra. Paní Zezulová se chtěla vrátit zpět do práce do školky, ale kvůli své víře nemohla.

Pak měli čtvrtou dceru Evu a syna Rostislava. Když šel její syn do první třídy, zemřel jí manžel ve věku 42 let a ona zůstala doma sama na výchovu pěti dětí.

I když má nyní paní Zezulová zdravotní problémy, věnuje se svým vnoučatům i pravnoučatům a s Haničkou také tráví spousty času.

"Když někdo něco dělá, má to dělat rád, jinak to stojí za nic. Nebyly to doby lehké, ale ten, kdo šel rovně, vždycky došel tam, kam potřeboval!" toto jsou slova paní Vlasty Zezulové, slova kterých se držela a drží a chtěla by je předat dál.

<https://www.youtube.com/watch?v=ts0Ir2hXXaw> (hudba)

Konec